

ρης, ἢν θά ἠδυνάμην ν' ἀγαπήσω, ἡ εἰκὼν αὐτῆ οὐδὲν ὄλωσ' ὀμοιάζει πρὸς τὴν δεσποινίδα Ρόζαν Μαρίαν.

— Εἶσαι τρελλός. Αἱ ἀνοησῖαι τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν διαβάξεις, τὰ ποιήματα, τὰ μυθιστορήματα σου ἐχάλασαν τὸ κεφάλι! Ἐγὼ τὴν εἶδα νὰ γεννηθῆ τὴν κόρην αὐτὴν, ἠΰξησεν, ἀνετράφη ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Οὔτε καλλιτέραν οὔτε ὠραιότεραν αὐτῆς θὰ εὔρης εἰς τὸν κόσμον. Τὴν γνωρίζω, γνωρίζω καὶ σέ' ἂν καὶ ἦσαι ἐνίοτε ἀδάμαστος εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐπλάσθητε ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Πρέπει νὰ μὲ πιστεύσῃς διότι εἶμαι παλαιὸς φίλος σου' οἱ Ἰσπανοὶ λέγουσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει καλλιτέρας καθρέπτης τοῦ παλαιοῦ φίλου.

— Σ' εὐχαρισῶ καὶ πάλιν, ἀγαπητέ μου Βλονδῶ, εἶπεν ὁ Μαρσέλ θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του. Ἔσο πάντοτε φίλος μου, περὶ πολλοῦ ποιούμαι τὴν φιλίαν σου καὶ δὲν θὰ δειχθῶ ποτὲ ἀνάξιος αὐτῆς. Ἄς ἀφήσωμεν ὅμως κατὰ μέρος πρόσωπον δι' ὃ τόσον αἰσθάνομαι σεβασμὸν, ὥστε νομίζω ὅτι τὸ μολύνομεν προφέροντες αὐτὸ ἐνταῦθα. Ἄκουσόν με' δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη νὰ νυμφευθῶ' δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὴν θάλασσαν. Εἶνε δυνατὸν τὰ θάλαττρα τοῦ οἰκιακοῦ βίου νὰ προσηλώσωσιν ἄνθρωπον ἀφοσιωμένον ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὰ ταξείδια, εἰς τὸν βίον τὸν ναυτικόν; Σὺ δ' ἔτιδος πῶς δὲν ἐνυμφεύθης;

— Ὡς πρὸς ἐμὲ διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Κορμὶ ὡς τὸ ἰδικόν μου δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη ἄλλο τι παρὰ ναύτης, παρὰ θαλασσοπούλι. Ποτὲ δὲν θὰ ἠδυνάμην ὡς σὺ νὰ διεγείρω τρυφερὸν αἰσθημα εἰς τὴν καρδίαν ὠραίας κόρης καὶ... ν' ἀπαλλάξω τῆς ἀγαμίας βρεμβῶδές τι πλάσμα. Ὅχι, ὁμολογῶ, δὲν εἶμαι ἐγὼ πλκασμένος διὰ τοιαῦτα πράγματα. Καὶ ὅμως, ποσάκις ἐπιστρέφων ἀπὸ μακρᾶς θαλασσοπλοίας δὲν ἠσθάνθηθην ἑαρσίαν τὴν καρδίαν μου ἀναλογιζόμενος ὅτι μόνος καὶ ἔρημος θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ μονῆρες καὶ ἔρημον δωμάτιόν μου! Ποσάκις δὲν ἐζήλευσα τὴν τύχην τοῦ ναύτου, τὸν ὅποιον ἔνδακρος καὶ ἀνήσυχος περιμένει εἰς τὴν αὐτὴν ἢ τρυφερά του σὺζυγος καὶ τὰ μικρά του τέκνα! Δὲν δύναται ἄλλο μεγαλῆτερον ὄψον νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ Θεῖα Πρόνοια εἰς τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον παρὰ ἐνάρετον γυναῖκα! Ἐκεῖνη παρηγορεῖ τοὺς πόνους μας, ἐκεῖνη στηρίζει τὸ γῆράς μας. Ὡ! πολλάκις τὸ ἐσκέφθην.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σκέπτομαι παρὰ πῶς νὰ ἐπιβιθασθῶ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ πλοῖόν μου ὅταν τύχῃ περίστασις, πῶς νὰ ῥιθθῶ εἰς τὰς θαλάσσας, νὰ ταξιδεύσω, νὰ ἴδω ξένας παραλίαις, νὰ θαυμάσω εἰς ἀμφοτέρα τὰ ἡμισφαίρια τὰ μεγολοπρεπῆ τῆς φύσεως θεάματα, τὰ ὁποῖα τόσον πάθος ἐμβάλλουσιν εἰς ἐμέ. Δησμονῶ τότε ὅλας τὰς φιλοδοξίας τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἤδη, ἀγαπητέ Βλονδῶ, ἐβαυκαλίσθην μεᾶσματα θαλασσινά, μετὰ προσοχῆς ἤκουον νὰ διηγῶνται τῶν παλαιῶν θαλασσοπέρων τὰ κατορθώματα. Ἡ γρατῖ

μου θεία, χήρα καὶ αὐτὴ ναυτικοῦ, συχνὰ μοι ἀνέφερε τὰ ὀνόματα τοῦ Γωθιέ, τοῦ Γονδσφριένδ, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔτρεμον οἱ ἐχθροὶ τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ μεγάλου Ἰωάννου Βάρτ. Ὅνειρόν μου ἦτο νὰ φέρω τὰς ἐπωμίδας ἀξιοματικοῦ ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου.

— Πάει πάλιν, τὸν ἔχασα, ἐπιθύρσειν ὁ Βλονδῶ μετὰ λύπης ἂν καὶ ἐνεποίει καὶ εἰς αὐτὸν αἰσθησῖν ἢ ποιητικὴ ἔξαψις τοῦ Μαρσέλ. Ἄλλὰ, φίλε μου, ἀνέκραξε θέλων νὰ κάμῃ ἐσχάτην τινα προσπάθειαν, δὲν εἴμεθα πλέον εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἰωάννου Βάρτ, δὲν ἔχομεν τώρα πολέμους, οὔτε ἐπαπειλεῖ τὴν πατρίδα μας ξένον τι ναυτικόν. Τώρα ψαρεύομεν μόνον, ὡς βλέπετε, καὶ φέρομεν φορτία ξύλων. Ποῦ βλέπετε τὴν δόξαν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα; Νομίζω ὅτι μέχρις οὔ δοθῆ εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξῃς τὴν ἀνδρίαν σου δύνασαι νὰ λάβῃς γυναῖκα ὡς ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν σοὶ ὑποδεικνύω καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός της.

— Περιουσίαν! Καὶ τί εἶνε αἱ τόσον φημιζόμεναι περιουσίαι αὐταὶ παραβαλλόμεναι πρὸς τοὺς θησαυροὺς τῆς φαντασίας μου! Εἶμαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν, εἶμαι νέος. Ἐχω τὴν μαγικὴν ῥάβδον, τοῦ Ἀλαδίν τὸν λύχον, δύναμαι νὰ καθυποτάξω τὰ στοιχεῖα. Ὅταν ἦσο εἰκοσιπέντε ἐτῶν, Βλονδῶ, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ ὀνειροπολήσῃς καὶ σὺ ὅτι θὰ δυνηθῆς μίαν ἡμέραν ν' ἀνάψῃς ὡς ὁ Ἰωάννης Βάρτ τὴν πίπαν σου ἐντὸς ἐνὸς ἀνακτόρου;

— Ποτέ! ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Βλονδῶ. Καὶ ἔμεινε σιγηλὸς καὶ ἀκίνητος' ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος, ἀνακύψας δ' αἴφνης ἔπειτα καὶ ἀτενίζων πρὸς τὸν ἐνθουσιῶντα ὑποπλοίαρχον μὲ φωνὴν γλυκεῖαν ἄμα καὶ λυπηράν.

— Βλέπω, τῷ λέγει, ὅτι ὅλα εἶνε χαμένα. Καὶ ὅμως εἶχα ὠραῖον σχέδιον! Ἄλλ' ἄς παύσωμεν πλέον, ἄς λησμονήσωμεν τὰ λεχθέντα, ἴσως ἤμην ἠπατημένος καὶ ἐγώ. Ἄς ἐτοιμασθῶμεν διὰ τὴν Σπιτζεβέργγην.

Οἱ δύο φίλοι κατέλιπον τὸ καφνεῖον' ὁ πλοίαρχος ἐπορεύθη εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὁ ὑποπλοίαρχος εἰς τὰ βιβλία του. Τῇ ἐπαύριον ἔμελλον νὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου των.

Ἡ ἐξάρτυσις τοῦ πλοίου ἠργοπώρησε πολὺ πλειότερον ἢ ὅσον κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον, ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος εἶχε καταβάλλει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν πείραν καὶ ὁ Μαρσέλ πᾶσάν του τὴν δραστηριότητα. Ὁ Κ. Βανσκέπ περὶ πολλοῦ ἐποίειτο τὴν νέαν ταύτην ἐπιχείρησιν. Ὅχι μόνον ἐσκέπτετο ὅτι θὰ κάμῃ, ὡς λέγουσιν οἱ ἔμποροι, καλὴν δουλειάν, ἀλλ' ἤλπιζε πρὸς τοῦτοίς, ὡς προείπομεν, ὅτι θ' ἀνοίξῃ νέους πόρους εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς Δουνκέρκης, ὅτι θὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν ἔτι μάλλον σεβαστὸν παρὰ τοῖς συμπολίταις του καὶ ὅτι θὰ κατέκτα ἴσως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο τεμάχιον ταινίας, ὅπερ ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ μαύρου φορέματός του. Οὐδὲν παρημέλει πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ἐλπίδων

μόνον ὄχι μαγευμένη, ἥτις εὐρίσκετο κεκρυμμένη μεταξὺ τῶν ὄρεων, τὰ ὅποια περικυκλοῦσι τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν Μισσοῦρη καὶ Κιτρινολίθου (Yellowstone). Μόνον κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων, ἐλέγετο, εἶχον ἕως τότε εἰσδύσει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ θαυμαστὸν, κατὰ τὸ λέγειν δ' αὐτῶν ἡ ἄγνωστος χώρα συνήνωνε τσοαύτας καὶ τόσον θαυμασίας φυσικὰς καλλονὰς, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ εὐρεθῆ παρόμοιος τόπος ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατ' ἀρχὰς αἱ διχόσεις αὗται δὲν ἔτυχον πολλῆς προσοχῆς καὶ ἕκαστος ἐνόμιζεν ὅτι ὁ θρυλούμενος οὗτος ἐπίγειος παράδεισος οὐδὲν ἄλλο ἦτο εἰμὴ μυθικόν τι πάλιν καὶ φανταστικὸν Ἐλδοράδον, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια τόσον πολὺ εἶχον ζαλίσαι τοὺς πρώτους τῆς Ἀμερικῆς κατακτητὰς.

Τέλος, ἡ Βουλὴ τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν ἀπεφάσισε νὰ ἐξαποστείλῃ νὰ ἐξερευνήσωσι κατὰ πόσον τὰ θρυλούμενα ἦσαν ἀληθῆ. Ἡ ἔκθεσις δὲ, ἣν ὑπέβαλον τὰ ἀποσταλέντα ἀρμόδια πρόσωπα, ὄχι μόνον δὲν διέψευδε τὰς διασπαρείσας φήμας, ἀλλὰ καὶ ἐβεβαίωσε ὅτι αὗται ἦσαν κατ' ἄνωγαν τῆς ἀληθείας. Κατ' αὐτὴν, πᾶσα ἡ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κιτρινολίθου χώρα ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ περιεργότερον καὶ θαυμαστότερον μέρος τῆς ὑδρογείου σφαίρας. Ὅθεν ἡ Βουλὴ ἀπεφάσισεν ἐν ἔτει 1871, ὅτι ἡ χώρα αὕτη ἀποτελοῦσα μέγα ὀρθογώνιον μήκους 110 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ πλάτους 90, θὰ θεωρηθῆ κτῆμα τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ καὶ θ' ἀποτελῆ τοῦ λοιποῦ Ἐθνικοῦ Παραδείσου (pare), οὗ θὰ ἐπιτρέπηται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς θέλοντας νὰ τὸν περιεργασθῶσι.

Ἐκτοτε πολλὰ ἐπιστημονικὰ ἀποστολαὶ ἐγένοντο πρὸς ἐξέτασιν τοῦ παραδείσου τούτου, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη διερεύνησις εἶχε γείνει ἐπιπολαίως μόνον. Τὰ ἀποτελέσματα δὲ τῶν ἐρευνῶν, ἃς ἐποίησαν αἱ ἀποστολαὶ αὗται, μαρτυροῦσιν ὅτι οὐδὲν μεγαλοπρεπέστερον καὶ περιεργότερον τῶν παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Μισσοῦρη ἀνακαλυφθεισῶν καλλονῶν.

Ἡ χώρα αὕτη τῶν θαυμάτων βρίθει παντοίων πηγῶν ὑδάτων ἀναπηδῶντων, ἐκ δὲ τῶν ὑδάτων τούτων ἄλλα κοχλάζουσι καὶ ἄλλα εἶνε θειοῦχα. Τὰ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο περιβόητα geysers τῆς Ἰσλανδίας οὐδὲ μακρόθεν δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ θαυμάσια τοῦ Ἐθνικοῦ Παραδείσου τῆς Ἀμερικῆς. Τινὲς ἐκ τῶν πηγῶν τούτων ἀναρρίπτουσιν εἰς ὕψος 200 ποδῶν καὶ πλέον στήλας ὑδάτος, ἐχούσας ὀκτὼ ἕως δέκα μέτρων διάμετρον. Ὅταν δὲ οἱ χεῖμαρροι οὗτοι ἀνελθούσῃ οὐρανομήκει, ἀκούεται ἡ βοὴ εἰς πολλῶν χιλιομέτρων ἀπόστασιν, ὁ δὲ ὄγκος τῶν καταπίπτων πάλιν μετὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως ἐπὶ τῆς γῆς, διασειεὶ αὐτὴν οὕτως, ὥστε μακρὰν νομίζει τις ὅτι σεισμὸς εἶνε τὸ γινόμε-

νον. Τὰ ὕδατα διαχεόμενα καταλείπουσι κάτω τὰς ἀγαλελυμένας μεταλλικὰς οὐσίας, ὧν ταῦτα εἶνε πεπληρωμένα, οἱ τιτανώδεις δὲ καὶ θεικοὶ οὗτοι ὄγκοι σχηματίζουσι σπήλαια, πύργους, πυραμίδας, γιγαντώδεις κρατῆρας ἢ κώνους παντοίους, ἀποτελοῦντας θέαμα ἀπροσδοκῆτου καὶ ἐξαισίας ὠραιότητος. Καὶ πάντα ταῦτα χρωματιζόμενα κατὰ τρόπον ὑπερβαλλόντως λαμπρὸν καὶ παράξενον, ἔχουσι τι ἀληθῶς ὑπεράνθρωπον καὶ ἀπαράμιλλον. Ἄλλου, ἡφαιστεια βορβόρου κατακαλύπτουσιν ἐπὶ μῆνας ἢ καὶ ἐπὶ ἔτη ὅλα ἀπέραντα διαστήματα, ἑκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων, μὲ βορβόρον, τὸν ὁποῖον ἐξεμοῦσι· ἔπειτα παύουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦνε ἐν ἐνεργείᾳ, καθίσταται ὁ κρατῆρ των καὶ ἡ βλάστησις ἀρχίζει ν' ἀναφαίνεται ἐκεῖ, ὅθεν ζέοντος βορβόρου χεῖμαρροι τὴν εἶχον ἀποδιώξει. Ἄλλου, καταρράκται ἀνώνουμοι μὲν, ἀλλὰ παρὰ πολὺ πλέον ἀξιοθαύμαστοι παρὰ οἱ τῶν Ἄλπεων ἢ τῶν Πυρηναιῶν, μετὰ πατάγου καταπίπτουσιν εἰς σκοτεινὰς φάραγγας. Μόλις ἕως φυλῆ τις ἀγρίων ἢ συνοδεία εὐρωπαϊῶν κερδοσκοπῶν, κυνηγῶν ἀγριμῶν ἢ χρυσοθηρῶν, ἐπάτησέ ποτε εἰς τὰ ἀπροσπέλαστα ἐκεῖνα μέρη.

Ἐκεῖ, τέλος, ὄρη, ὧν δὲν ἐμετρήθη μὲν ἐπακριβῶς τὸ ὕψος, ἀλλὰ τὰ ὅποια εἶνε τόσον ὑψηλὰ, ὅσον αἱ γνωσταὶ κορυφαὶ τῶν Ἄλπεων, ἢ καὶ ὑψηλότερα, περικλείουσιν ἐκεῖ πλησίον τὴν χώραν ἐκείνην, ἣτις διὰ τὴν τερπνότητα αὐτῆς ἐπανωμάσθη ὑπὸ τῶν ἐκ Νέας Ὑόρκης καὶ ἐξ Οὐασιγκῶνος περιηγητῶν Ἀμερικανικῆ Ἑλβετίας. Δὲν λείπει ἄλλο ἀπὸ τοῦ θαυμαστοῦ τούτου τόπου εἰμὴ μόνον ζενοδοχεῖα, ἵνα ἔχῃσι ποῦ νὰ καταλύσῃιν οἱ περιηγηταί. Καὶ ταῦτα ὅμως βεβαίως θὰ γείνωσι μετ' οὐ πολὺ.

Μεταξὺ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἐθνικοῦ Παραδείσου, ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων εἶνε ἡ καλουμένη Ἄβυσσος τοῦ Πυρός (Fire-hole)· πρωτοφανεῖς καὶ πρὸς οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς γνωστὸν ὁμοιάζουσαι εἶνε αἱ ἐκεῖ πηγαὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων.

Ἡ κοιλάς αὕτη εἶνε τριγωνικὴ περίπου, διαρρέει δ' αὐτὴν ποταμὸς. Τὰ ἐκ μαύρης λάβας ὄρη, ἅτινα τὴν περικυκλοῦσιν, ἔχουσι 500 μέτρων ὕψος καὶ εἶνε δασώδη καὶ ἀπόκρημνα. Τὸ μέσον τῆς κοιλάδος διατρυπᾶται, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ ἀναριθμητῶν σχεδὸν πηγῶν (geysers), ἐξ ὧν ἀναβλύζουσι θερμὰ ὕδατα, δι' ἀμφότερα ἀξιοθαύμαστα καὶ διὰ τὴν ἀπίστευτον καὶ ὡς ἀνμαγικὴν ὠραιότητα τῶν κρατῆρων των καὶ διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν, μεθ' ἧς ἀναρρίπτουσιν εἰς ὕψος μέγα χεῖμαρρους προσομοιάζοντας πρὸς γιγαντώδη δράγματα ἀσταχύων.

Ἀπὸ τοῦ χείλους τοῦ κρατῆρος καὶ κάτω, οἱ βράχοι εἶνε πλήρεις κοιλωμάτων κατὰ σειρὰν διατεταγμένων, ὡς εἰ ἦσαν ἐπάλξεις, καὶ σχηματιζόντων ὡς μεγάλας λεκάνας, τῆς μιᾶς ὑπὲρ τὴν ἄλλην· κρασπεδοῦνται δ' αὗται ὑπὸ

60 μέτρων ύψος στήλην βράζοντος ύδατος 2 μέτρων διαμέτρου. Έρχεται έπειτα ή πηγή του Σπηλαιού, τής όποιας περιεργότατος πάλιν είναι ό κρατήρ.

Έν συνόλω δυνατόν είπειν ότι ό Έθνικός Παράδεισος δύναται νά καταλεχθῆ μεταξύ τών θαυμάτων του κόσμου, έντός όλίγου δε, κατά πάσαν πιθανότητα, θά προσελκύσῃ άπειρον πλήθος περιηγητῶν εξ όλων τών εθνῶν.

**

ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΣ Ή ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΟΥ ΦΛΟΙΟΥ

Ό βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' είχε ποτε προσβληθῆ υπό διαλείποντος πυρετού, πάντα δε τά θεραπευτικά μέσχα, τά όποια μετεχειρίσθησαν οί παρ' αὐτῷ διασημότεροι τῶν Ιατρῶν απέβησαν άνωφελῆ. Άγγλος τις τότε όνόματι Ταλβότ, νεωστὶ άφικόμενος εἰς Βερσαλλίας, προσελθὼν εἰς τοὺς αὐλικούς είπεν ότι δύναται έντός όλίγων ἡμερῶν νά θεραπεύσῃ τὴν νόσον του βασιλέως διὰ φαρμάκου, ὕπερ αὐτὸς είχεν. Οἱ Ιατροί, οἱ κληθέντες νά εξετάσωσι τὸ προταθὲν φάρμακον υπό του άγνώστου εκείνου άνδρός, είπον ότι συνίστατο εξ άπλου αὐστηροῦ οἴνου τῆς Ίσπανίας, εἰς τὸν όποῖον είχε ρίψει φυτὸν τέως άγνωστον, άφορήτου πικρότητος. Ό Λουδοβίκος ΙΔ' άπεφάσισεν οὐχ ἤττον νά πῆν τὸ φάρμακον καὶ πρὸς κοινὴν εκπληξιν μετ' όλίγας ἡμέρας έθεραπεύθη.

Τούτου γενομένου ό βασιλεύς άπένειμεν εἰς τὸν Ταλβότ πρὸς άνταμοιβὴν τὸν τίτλον του ευγενοῦς καὶ τὸ μονοπώλιον τῆς τε κατασκευῆς καὶ τῆς χρήσεως του θαυμασίου αὐτου φαρμάκου. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως όλίγων ετών θέλων ό Λουδοβίκος νά μεταδώσῃ καὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους αὐτου τά άγαθά τῆς έφευρέσεως, ἠγόρασεν άπό του Ταλβότ τὸ μυστικὸν του φαρμάκου καὶ τότε έγνώσθη, ότι ό νοήμων εκείνος Άγγλος έν αὐστηρῶ οἴνω άνεμίγνυε κόκκινον γνωστὴν έν Ίσπανίᾳ πρὸ πολλοῦ υπό τὸ ὄνομα κόκκινος τῆς κομήσεως, τῆς όποιας ὅμως τὴν χρῆσιν οἱ Ιατροὶ τῆς Γαλλίας οὐδόλως παρεδέχοντο.

Ἡ κόκκινος αὕτη ἦτο λειοτετριμμένος φλοιὸς δένδρου άνήκοντος εἰς τὴν χλωρίδα τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς καὶ καλουμένου υπό τῶν έγχωρίων Κινά-Κινά ἢ Κιν-κινά. Ἡ κόμησσα Δε-Κινχόν (de Cinchon) αντίτασίλισσα του Περού, προσβληθεῖσα υπό διαλείποντος πυρετου καὶ θεραπευθεῖσα τῷ 1638 διὰ του φλοιου εκείνου, κατέστησεν αὐτὸν γνώριμον τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ίσπανίαν πρὸς άνάμνησιν δε του γεγονότος τούτου ό περιώνυμος βοτανικὸς Λινναῖος ὠνόμασε βραδύτερον *κινχόνας* (Cinchona) τά φυτά τῆς οἰκογενείας, τά παράγοντα τὸν πολυτίμον περουβιανὸν φλοιόν.

Τὸ νέον φάρμακον, οὔτινος τὴν διάδοσιν καὶ προστασίαν ανέλαβεν ό Λουδοβίκος ΙΔ', έγένετο τάχιστα πάγκοινον έν Γαλλίᾳ καὶ άπό ἡμέρας

εἰς ἡμέραν επεξετείνετο ἡ διάδοσις αὐτου. Πρῶτος δε ό ακαδημαϊκὸς Λα Κονδαμίν (La Condamine) διέγραψεν ακριβῶς τὰ περι τῶν παραγωγικῶν τῆς κίνας δένδρων, καὶ τὰ περι τῶν χωρῶν, έν αἷς φύονται.

Ἡ κίνα εἶναι δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν έρυθροδανιδῶν, μιᾶς τῶν σπουδαιότερων καὶ πολυτιμότερων του φυτικου βασιλείου, διότι εἰς αὐτὴν ὑπάγεται καὶ ό καφῆς καὶ τὸ έρυθρόδανον (ρίζαριον). Τά άνθη τῆς κίνας εἶναι διατεταγμένα κατ' άνθήλας, έχουσι στεφάνην λευκὴν, ροδινην ἢ πορφυράν καὶ παράγουσι καρπὸν κάψα διχώρου, έν αἷς εἶναι έγκεκλεισμένοι οἱ σπόροι. Αἱ θαυμασταὶ ιδιότητες τῆς κίνας περιέχονται έν τῷ φλοιῷ του δένδρου, εξ ου καὶ παράγεται τὸ πολυτιμότερον τῶν φαρμάκων, άτινα ἢ Πρόνοια έδωρήσατο τοῖς ανθρώποις.

Τά δένδρα τῆς κίνας φύονται επί τῶν ὑψηλῶν κοιλάδων τῶν Ἀνδεων, του Περού καὶ τῆς Βολιβίας, σχηματίζοντα ζώνην περίπου 3,000 χιλιομέτρων μήκους, κειμένην ὕπερνω του επιπέδου τῆς θαλάσσης ποῦ μὲν 1,000 μέτρα, ποῦ δε ὕπερ τὰς 3,000. Ἡ συγκομιδὴ του φλοιου γίνεται ὡδέ πως κατὰ τὸν Παῦλον Μάρκου (P. Marcoy), τὸν διάσημον έρευνητὴν τῶν *κινοφόρων κοιλάδων*.

Ἄμα έντός ζώνης δασῶν άνευρεθῶσι τά αλεξιπύρετα δένδρα, καὶ γνωσθῆ τὸ εἶδος αὐτῶν, καὶ τὸ δυνάμενον νά παρέλθῃ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον κέρδος, οἱ ὕλοτόμοι υπό τὴν ὀδηγίαν προισταμένου εκλέγουσιν εἰς τά άκρα του δάσους ἢ καὶ έντός τούτου, κατὰ τὰς τοπικὰς περιστάσεις, τὸ μέρος ἔνθα θά κατοικίσωσι, καὶ αὐτόθι έν πρώτοις κατασκευάζουσι καλύθας καὶ παραπήγματα, ὅπως πρυφυλάττωσιν έαυτούς τε καὶ τὸν συλλεχθὸςόμενον φλοιόν. Τούτου γενομένου διαχαράττουσιν έν τῷ δάσει μιαν ἢ πλείονας άτραποὺς πρὸς διευκόλυνσιν τῆς συγκοινωνίας τῶν ανθρώπων καὶ τῆς μεταφορᾶς του φλοιου. Ἐάν ό τόπος τῆς συλλογῆς κείται έγγύς πολυανθρώπου πόλεως καὶ ὕπάρχουσιν ὄδοι έν καλῇ καταστάσει, ἢ μετακόμισις γίνεται δι' ἡμίονων συνηθέστερον ὅμως ἢ ράχισ του Ἰνδοῦ αντικαθιστᾶ τὴν τῶν ζῶων, καὶ τοὶ πολλάκις διάστημα 10 ἢ 15 λευγῶν διαχωρίζει τὸ μέρος τῆς συλλογῆς άπό τῆς πόλεως ἢ του έμπορείου, ἔνθα πρόκειται νά γίνωσι τά τελευταία δέματα.

Μετὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτην έπερχομένου του χρόνου τῆς εκκοπῆς, οἱ φλοιοτόμοι φέροντες ἐπ' ὤμου πέλεκυν, μακρὰν μάχαιραν έν τῇ ζώνῃ καὶ τὰ πρὸς τροφήν επιτήθεια, άτινα καθ' έβδομάδα πορίζονται, εισέρχονται εἰς τὸ δάσος, καὶ ἡνά εἰς ἡ καθ' ὀμάδας άρχονται τῆς έπομένης κοπιώδους εργασίας. Δοθέντος του δένδρου, ὕπερ πρόκειται νά καταρρίψωσιν, ανοίγουσι περι τὴν ρίζαν λάκκον βάθους 40 ἢ 60 εκατοστῶν του μέτρου, καὶ τούτο ἵνα μὴ άπωλεσθῆ οὐδέν μέρος του φλοιου· εἶτα διὰ του πελέκεως ρίπτουσι χα-